

Edwin Morgan

Alkonyatok

[TWILIGHTS]

A sötét sötétséget még csak tudjuk kezelni,
de a világos sötétség összezavar minket:
a nemtudás homálya, a szürke latolgatás,
a rejtett és elrejtteni kívánt várakozás,
a már nem nappal és a még nem éjszaka,
a megbetegítő vakügetés, és a fantomok
lassan ránk hulló színtelen üledéke.

A csónakot megtöltő köd rosszabb, mint a víz.
Láttam, ahogy néhányan fejvesztve kimerték,
mintha ki tudnák kényszeríteni a kiszámíthatatlant,
de elsüllyedtek. Na igen, a türelem látszatára szükség
van, még a legmeredekebb helyzetekben is.
Ahogy hajnalodik, ha nehezen is, elenyésznek a démonok;
ezt ki nem állhatják, ezért vonaglanak kínjukban,
de átlátszóak, idomulnak a változáshoz, mintha
valami könnyebb anyaggal lennének megtöltve,
egyedül a nap fénye képes elpusztítani őket, igen,
a felszakadó sötétség, mint amikor az érett gubóból
kí pattan és vörösen izzani kezd az előbukkanó virág,
a horizonton a hullámok megtelnek fénnel, a célba érés
és szerencsés hazatérés újra felajánlott ígéretével.

A zajos szél ilyenkor belekap a vitorlákba, s mi
visszakormányozzuk magunkat a nappali fény világába,
és húzzuk a köteleket, csuromvizesek vagyunk,
és rohanunk, csak rohanunk a felhőkkel tovább.

Reggel Nápolyban

[MORNING IN NAPLES]

Reggel hatkor egy üres mellékutcában vártam
a repülőterre szállító autót. Hűvös vasárnap volt,
körülottem galambok, egy fehér macska épp a
macskaköveken somfordált, az idegtépő nagyváros
korai nyugalma áradt mindenünnen. Szemben egy
toronyból ősi perpatvarok visszhangjai szóltak,
a repedezett falak mögött újabb repedések,

a magas kőfalak között kiirthatatlan gyomok.
A friss levegő kárpótolt mindenért, a világosodó kék felhőtlenül pezsdítő nyugalma fölöttem az égen, ahogy lassan keleti irányba fordult, az elfátyolozott Vezúv felé. A lábamnál heverő táska tökéletesen megfelelt a helyzetnek: minden átmenet, minden megálló, minden repülés, időtlen volt és időszerűtlen, akár a város hamisan konduló harangjai. És én ott álltam egy fehér kocsira várva, és nem figyeltem semmi másra, csak arra, jön-e egy trombitaszó nélkül újrakezdődő világ, azt lestem újra és újra, bármennyire valószerűtlen, hogy nem tűnnek-e fel az öböl vízének párafelhői mögött a görög városalapítók. Egyenetlen kövek, mancsok és karmok a kövön, harangzúgás a napsütésben, és én még nem izzadok, és nem vagyok biztos benne, hogy egy közeledő kocsi miattam lassít, de igen, a sofőr felém int. Felemelem a táskát, a kocsi megáll, megtörik a varázs. Száguldottunk a forgalom nélküli városon át. Mögöttünk beszélgetés foszlányai, akár egy zászló, sál, vagy ki tudja, mi, belengték a teret, amit mi közben serényen áthelyeztünk a kielégíthetetlen távolságok búvkörébe.

TURCZI ISTVÁN FORDÍRÁSA

